



SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul V
Numărul
11 (37)
Octombrie
2008

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic "Sfinții Vasile, Grigore și Ioan" Oradea

PRIMII PAȘI AI COMUNITĂȚII NOASTRE ÎN ANUL DEDICAT SFÂNTUL PAVEL

Odată cu sfârșitul lunii octombrie, casa Seminarului nostru teologic s-a repopulat cu persoane, cu voci, cu pași: oricât de plăcută este uneori tăcerea ce domnește pe coridoare în timpul vacanțelor, voioșia și foșnetul prezenței seminariștilor readuc Instituția la un *firesc* al ei.

Un nou an universitar ne așteaptă cu provocările sale, un an în care din nou ne vom găsi fiecare la școala Domnului și la școala vieții, toate concretizate în conviețuirea de care vom avea parte în Seminar. Pe lângă seminariștii ce vor intra în anul I, noul început va aduce și câteva schimbări între formatori. **fr. Lucian Leș** va părăsi cârma anilor I-II, pentru a forma de acum anii III-IV, în locul **fr. Paul Oancea**, care va rămâne în instituția noastră ca profesor la catedra de biblic. Misiunea de formator al anilor I-II va fi preluată de **fr. Gheorghe Pop**, absolvent al teologiei în Facultatea noastră în anul 2007. De asemenea, pentru îngrijirea părții spirituale, pe lângă părinții sufletești **pr. Florian Guțiu** și **pr. Coriolan Buzașiu** și **pr. confesor Cristian (Geo) Bălan**, echipei de spirituali i se va mai adăuga noul guardian al Mănăstirii Franciscane din Oradea, în persoana **pr. Augustin Budău**. **Părintelui Dorel Demian** care ne-a însoțit vreme de 5 ani în această misiune, la încheierea mandatului său, îi mulțumim cu toată căldura. Atât celor care și-au sfârșit misiunea în Seminar, cât și celor care au rămas (profesori, administratori, preoți) ori au venit pentru întâia oară ca formatori, le arăt toată grațitudinea și le doresc mult har, răbdare și inspirație în munca de modelare a viitorilor preoți!

Împreună cu întreaga Biserică, centrul

reflecțiilor, al activităților și al formării noastre se va structura pe aprofundarea figurii Sf. apostol Pavel. În persoana sa, găsim multe afinități cu drumul nostru de formare. Precum ar trebui să fie cei care candidează la preoție, Pavel este „apostol prin vocație”, nu prin auto-

candidatură și nici prin însărcinare omenească. Dacă în 2Cor 10,10, Pavel ne mărturisește că „prezența sa fizică este slabă și cuvântul său fără nici o trecere”, acest lucru ne face să înțelegem că succesul apostolatului său nu depinde de o strategie apologetică și misionară năstrușnică, ci de fidelitatea, constanța și implicarea sa. „Acțiunea Bisericii este credibilă și eficientă – afirma papa Benedict - numai în măsura în care cei care fac parte din ea sunt dispuși să plătească personal fidelitatea lor

față de Hristos în orice situație. Biserica lui Hristos are nevoie de apostoli gata să se sacrifice pe sine înșiși. Are nevoie de martori și de martiri ca Sf. Pavel: odinioară prigonitor înverșunat al creștinilor, când pe drumul Damascului a căzut la pământ orbit de lumina divină, a trecut fără ezitare de partea Răstignitului și l-a urmat fără regrete”.

Cred că multe mesaje putem percepe din partea lui Pavel în acest an, întrucât personalitatea sa a fost una cu totul complexă. Cu toate acestea **DĂRUIREA, FIDELITATEA ȘI CONSTANȚA** ar putea constitui o temă de reflecție și de lucru permanent cu noi înșine, cu comunitatea, cât și o misiune pe care să ne-o asumăm vizavi de viața întregii Biserici, de-a lungul întregului an pe care Domnul ni-l va dăruia.

Pr. Cristian SABĂU
Rector

PELERINAJ LA MEDJUGORJE

Sfânta Fecioară cheamă anual la Medjugorje tineri, cărora vrea să le împărtășească din frumusețea cerească, pe care ea o trăiește alături de Fiul ei, astfel că mulți tineri, răspund acestei chemări și împinși de lucrarea Spiritului Sfânt merg acolo pentru a-și regăsi Mama lor din Cer.

Anul acesta am fost și eu la Medjugorje, împreună cu alii patru colegi seminariști în perioada Festivalului Tineretului (Mladifest), care, după cum arată și numele este organizat special pentru tineri. Este pentru mine al treilea an când particip și nu mă satur să-mi doresc să merg și în anii ce vor urma.

Festivalul se desfășoară în perioada 31 iulie- 6 august, când biserica din Medjugorje adoptă un program diferit de cel obișnuit tocmai pentru a-i întâmpina pe tineri cu un program care include cântece, dansuri, mărturii de convertire din partea tinerilor, predici care să aibă în vedere rezolvarea problemelor tinerilor și diferite propuneri care să capteze interesul acestora de a-L urma pe Hristos prin mesajele Sfintei Fecioare.

La Medjugorje am stat într-un castel construit în cinstea Sfintei Fecioare, numit Our Lady of the Sacred Heart, iar acest castel este destinat persoanelor consacrate, seminariștilor sau tinerilor care nu au posibilitatea să se întrețină din punct de vedere financiar pe durata festivalului.

Anul acesta am făcut parte din acel grup de tineri care stau în castel pentru a primi vizitatori, vizitatori care sunt în număr foarte mare, având în vedere frumusețea locului de la castel și a spiritualității care îl înconjoară. Castelul este cu atât mai deosebit cu cât descoperi felul în care acesta s-a construit și cine sunt cei care au pus temelii acestuia.

Pentru a înțelege mai bine cât este de special acest loc de la Medjugorje am să vă împărtășesc câteva date despre proprietarii castelului. Patrick și Nancy sunt din Canada și s-au mutat în Medjugorje în urmă cu aproximativ 12 ani. Când au venit au stat, inițial, într-o cameră în care ploua, pentru că erau foarte puține locuri amenajate pentru pelerini.

Patrick a aflat de aparițiile Sfintei Fecioare de la Medjugorje dintr-o carte în care erau publicate mesajele pe care Ea le dădea vizionarilor pentru întreaga lume și a luat hotărârea ca împreună cu Nancy să devină „vecini” ai Sfintei Fecioare. Pentru acest lucru, ei au vândut tot ce aveau în Canada, au renunțat la toate plăcerile ce le putea oferi o lume civilizată și s-au mutat la Medjugorje.

Au venit la Medjugorje și încercau să-și trăiască viața urmând cu strictețe cerințele din mesajele pe care Sfânta Fecioară le oferea vizionarilor. Dintre acestea amintesc doar câteva; punerea Sfintei Liturghii în centrul vieții, rugăciunea Rozarului recitată cu inima în fiecare zi, spovada cel puțin odată pe lună, citirea Sfintei Scripturi în fiecare zi și postul cu pâine și apă de două ori pe săptămână, ș.a.m.d.

Ei au hotărât să depună toate eforturile în construirea unui castel dedicat Sfintei Fecioare și astfel a apărut lăcașul Our Lady of the Sacred Heart.

Am dat aceste informații pentru a putea înțelege mai ușor în ce constă atracția pe care o simt pelerinii care vin la Medjugorje față de acest loc.

Oamenii care stau în castel formează o familie creștină autentică, ai senzația că trăiești perioada Bisericii Primare, în care trăiau Sfinții Apostoli, iar Nancy insistă foarte mult să fim primitivi cu pelerinii, să le oferim toată iubirea cu care am fost întâmpinați noi la castel, pentru ca pelerinii după ce vor pleca să simtă că au vizitat un loc consacrat Inimii Sfintei Fecioare. Nancy e ca o mamă pentru noi, pe perioada cât am

stat acolo ea ne vorbea zilnic despre Mama noastră din Cer, oferindu-și toată ființa sa pentru ca Sfânta Fecioară să fie fericită.

Din perspectivă personală, anul acesta a diferit mult de ceilalți ani, tocmai pentru acest fapt, că am gustat pelerinajul din punctul de vedere al unuia care face parte dintr-o familie care trăiește concret mesajele pe care Sfânta Fecioară le transmite prin vizionari.

Am lucrat împreună, am postit împreună, ne-am rugat împreună, ne supăram unii pe alții însă nu apunea soarele peste supărarea noastră. Am văzut cum se tratează acolo „membrii familiei”: dacă unul greșește, ceilalți nu se supără, ci suferă pentru el, pentru că e important fiecare membru și acesta nu îi face pe membri să se supere, ci să sufere. E o lege a iubirii în familie cea pe care am învățat-o la Medjugorje, și important este că are o eficiență sigură, spun asta din proprie experiență.

În încheiere aș vrea să vă invit pe toți să mergeți să simțiți prezența Sfintei Fecioare de la Medjugorje, ea este o Mamă bună care vrea să-și adune copiii sub Mantia Sa, unde pot fi ușor ocrotiți de atacurile altor forțe potrivnice, de aceea este important să vizitați acest loc de întâlnire intimă dintre inima voastră și Cea care vă iubește inima.

Iulian BOGLUȚ
ANUL-II-



CĂLĂTORIE SPRE PORTO

Îndată ce s-a terminat anul universitar 2007-2008 l-am însoțit pe părintele rector Cristian Sabău într-o călătorie la Porto. Scopul acestei călătorii a fost participarea la o conferință internațională despre vocații. Am pornit în dimineața zilei de 26 iunie după ce am săvârșit Sfânta Liturghie în capela Seminarului.

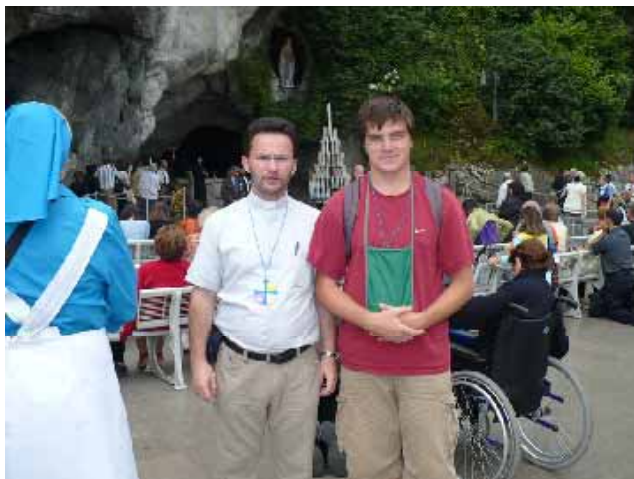
Drumul până în Porto a fost dificil, dealungul acestuia am făcut unele opriri care ne-au îmbogățit atât din punct de vedere spiritual, cât și cultural. Astfel când ne-am dus ne-am oprit pe la mănăstirea Melk (Austria), palatul papilor din Avignon (Franța). Acest palat a servit drept reședință papală timp de aproape 68 de ani. Din 1309 până în 1377, au locuit aici șapte papi. Arhitectura este în stil gotic, cu ziduri de peste 5 metri grosime. S-a construit pe durata a 29 de ani pe locul unui pinden de stanca naturală, pentru a-l face impenetrabil atacurilor. Am avut posibilitatea de a vizita 25 de camere, printre care sălile de recepție, mănăstirea, capelele și apartamentul privat al papei.

Alte locuri minunate pe care le-am văzut înainte de a ajunge la Porto au fost: Barcelona, Madrid, Salamanca, Avila (Spania). Toate aceste locuri poartă o încărcătură istorică impresionantă și, la un moment dat, au jucat un rol fundamental în istoria Europei creștine. A fost un lucru extraordinar să văd toate acele locuri și să calc pe urmele marilor teologi ai Evului Mediu (Salamanca), a Sfintei Teresa de Avila, a papilor care au avut reședința la Avignon...

Odată ajunși la Porto am avut parte de o serie de conferințe ce aveau drept scop identificarea și soluționarea problemei vocațiilor într-o Europă care este pe zi ce trece tot mai secularizată. Un alt lucru frumos a fost împărțirea pe grupuri de discuții, iar în cadrul acestor grupuri fiecare avea posibilitatea să expună situația în care se află „cultura vocațiilor” în propria sa țară.

Tema acestui simpozion a stat sub semnul

discutării documentului emis de Congregația pentru Doctrina Credenței „In Verbo Tuo”. Dealungul celor trei zile de lucrări s-a încercat o analiză a acestui document pentru a se vedea dacă este actual și dacă mai poate răspunde exigențelor unei „culturi a vocațiilor” în Europa secolului XXI.



Simpozionul s-a terminat în 6 iulie cu o liturghie internațională la Fatima. Acest moment a fost de o incredibilă doză de spiritualitate. Este foarte înălțător să vezi atâta lume adunată pentru o Sfântă Liturghie, dar nu numai că erau adunați, ci aceia care erau, trăiau Liturghia, fiind adevărați martori ai credinței creștine.

Traseul de întoarcere din Portugalia a avut mai mult un caracter spiritual, iar dealungul acestuia am avut ocazia să fiu pelerin prin locuri în care odinioară credeam că e imposibil să ajung. Astfel am vizitat și m-am rugat Sfintei Fecioare Maria la Fatima, Lourdes, Montichiari, Schio, și Sfinților Anton și Leopold Mandic în Padova.



Dintre toate acestea, cel mai frumos mi s-a părut a fi la Montichiari, unde Sfânta Fecioară a apărut și a cerut să fie numită Maria Rosa Mystica. Statuia care se află în capela aparițiilor este, în opinia mea, cea mai frumoasă statuie ce o reprezintă pe Sfânta Fecioară. Această are niște ochi blânzi, cristalini și chiar dacă este doar o statuie, atunci când o privești în ochi vezi privirea unei mame care te așteaptă să te întorci

Acasă, pentru a fi o veșnicie împreună cu Isus.

În final aș dori să-i mulțumesc Sfintei Fecioare pentru că a îngăduit să ne primească sub mantia ei protectoare pe tot parcursul acestei călătorii, ferindu-ne de pericole. Aș dori să-i mulțumesc și părintelui rector Cristian Sabău pentru că mi-a oferit oportunitatea de a-l însoți în această călătorie.

Marcel AUȘAN
ANUL -II-.

PELERINAJ PE JOS PÂNĂ LA SIGHET

La sfârșitul acestei veri, în perioada 22 august - 1 septembrie, a avut loc a IX-a ediție a pelerinajului anual, pe jos de la Șimleu Silvaniei (jud. Sălaj), la Sighetu Marmăției (jud. Maramureș). În acest an au participat și cinci seminariști: Aușan Marcel, Bogluț Iulian, Cernucan Paul, Moisa Silviu, Pop Paul.

Scopul acestui pelerinaj este, în primul rând, de a-I da mărire Domnului Dumnezeu prin sacrificiile și rugăciunile tinerilor pelerini, de a-I cinsti pe episcopii, preoții, și simplii credincioși martiri care au murit la Sighet și nu în ultimul rând, de a adresa un „salut fratern” comunităților prin care trecem.

Poate că mulți oameni care ne-au văzut în drumul nostru, ne-au considerat niște „nebuni”, dar meditănd la îndemnul Sfântului Pavel, conștientizăm că suntem niște nebuni, dar „nebuni pentru Hristos”. În acest an, poate prezența noastră a fost mai simțită decât în anii anteriori. Dacă în edițiile trecute ale pelerinajului eram întrebați doar de unde venim și unde mergem, în acest an, lumea s-a arătat interesată și de scopul pelerinajului în sine... Poate că „parfumul și culoarea” noastră de a fi creștini a ajuns și în inimile acestor oameni care ne urmăreau an de an din curțile lor.

Poate se vor întreba mulți care a fost răsplata noastră?! Ei bine, când vezi oamenii care îți surâd din inimă, bătrânii care plâng de bucurie văzând ca mai există tineri care se sacrifică din iubire... aceasta a fost răsplata noastră, încununată de satisfacția reușitei de a parcurge toți kilometri pe jos trecând peste ploaie, căldură, bățături și multe alte impedimente care nu au întârziat să apară.

Acest pelerinaj a luat ființă în anul 2000, când două persoane, printre care și actualul Vicar General al Eparhiei de Oradea, părintele Gui Florian, au parcurs cei aproximativ 165 de km pentru a-L mări pe Dumnezeu. Acum, în 2008, am participat aproximativ 80 de tineri cu aceleași motivații interioare...

La plecare, am fost binecuvântați în mod direct la Șimleu de Preasfințitul Virgil Bercea care ne-a spus că noi suntem coroana de flori de la crucea lui Isus și ne-a sfătuit să ne păstrăm culoarea și parfumul. La Baia Mare am avut onoarea de a-l întâlni pe Preasfințitul Sa Florentin Crihălmeanu, episcopul eparhiei de Cluj-

Gherla care susținea exerciții spirituale acolo. Am trecut prin numeroase localități, printre care țin să menționez localitatea Bădăcin (jud. Sălaj), care este localitatea natală a lui Iuliu Maniu și localitatea Bocșa (jud. Sălaj), unde este îngropat Simion Bărnuțiu (fost diacon greco-catolic). Pelerinajul pe jos s-a sfârșit la “Cimitirul Săracilor” din Sighet unde am cântat plini de entuziasm „Creștin sunt din leagăn”.

Am săvârșit o Sfântă Liturghie la „Memorialul Durerii” în cinstea episcopilor martiri, urmată de ridicarea unui parastas în memoria lor. Cea mai mare surpriză a avut loc după

oficierea Liturghiei când au fost invitate patru persoane care au fost la Memorial dar nu ca simpli vizitatori ca și noi, ci ca prizonieri închiși datorită faptului că nu vroiau „să uite” de credința lor greco-catolică. Mărturia acestora a fost foarte impresionantă și vie, deoarece mulți dintre noi știam o parte din ororile comunismului, dar acele

informații erau stocate undeva, într-un sertar prăfuit al conștiinței noastre, pe care nu-l prea deschideam. Impactul produs de aceste persoane a fost să ne arate că istoria nu este ceva ce nu ne afectează, ci noi toți suntem produsul istoriei înaintașilor noștri, iar această istorie este una vie.

După ce am ajuns la Sighet, au urmat 3 zile de reculegere spirituală, care au constat în acea Sfântă Liturghie celebrată la “Memorial”, în discuții pe grupuri, împărtășirea experiențelor trăite în acest pelerinaj. Punctual culminant al acestor 3 zile a fost o seară penitențială, în cadrul căreia am avut parte de Adorație Euharistică, posibilitatea de a conversa personal cu preoții pe anumite teme și de a ne spovedi. În ultima seară a pelerinajului, 30 septembrie, am sărbătorit prin cântece, scenete și tort „Revelionul bisericesc”.

Cred că prin acest pelerinaj, prin faptul că în fiecare zi săvârșeam Sfânta Liturghie, ne rugam rozariul și cântam în timp ce parcurgeam distanța de 165 km am reușit să dăm dovadă de ceea ce spunea Înalt Preasfințitul Sa Cardinal Iuliu Hossu: “Credința noastră, este viața noastră”.

Paul CERNUCAN,
ANUL-II-



SĂPTĂMÂNA DE LUCRU A ANULUI I

A devenit deja un obicei ca pe durata verii, seminariștilor anilor I și II să li se propună o săptămână de voluntariat în serviciul Bisericii Greco-Catolice. Întotdeauna această propunere a fost primită cu mult entuziasm de seminariști deoarece aceasta era unica ocazie de a se revedea în timpul vacanței de vară.

Anul acesta, în perioada 22.IX- 29.IX, seminariștii anului I și-au desfășurat săptămâna de lucru chiar la Seminar. Ei au trebuit să pregătească spațiul pentru viitorul teren de sport. Acesta urmează a fi construit în spatele Seminarului, dar pentru aceasta seminariștii au oferit o mână de ajutor la curățarea spațiului destinat viitorului teren sportiv. Astfel că o săptămână întreagă, studenții teologi au dărâmat un vechi atelier și câteva ziduri ce împiedicau realizarea viitoarei construcții.

Alături de noi au fost părintele rector Cristian Sabău și prefectul Lucian Leș care au coordonat lucrările, având grijă să fie finalizate până la sfârșitul săptămânii. Această săptămână a fost prolifică atât pentru munca depusă dar și pentru că am avut ocazia să ne revedem într-o situație în care nu prea ne vedem în



timpul anului universitar, și anume aceea de a munci cot la cot. Timpul petrecut împreună a ajutat foarte mult la consolidarea relațiilor de prietenie dintre noi, dar și la formarea de noi prietenii, în special cu colegii cu care nu eram atât de apropiați.

Eugen IVUȚ
ANUL -II-

SĂPTĂMÂNA DE LUCRU A ANULUI II

În perioada 27 iunie – 01 iulie 2008, imediat după sesiunea de examene, întregul colectiv al seminariștilor anului II au trăit o nouă, frumoasă și meritată experiență pastorală. Aceasta a constat în oferirea unei mâini de ajutor (voluntariat) parohiei greco-catolice din Vadu Crișului, județul Bihor, al cărei paroh este Pr. Vasile Țânțaș.

Astfel că, noi, seminariștii însoțiți de formatorul Lucian Leș am plecat înspre acea localitate, unde am fost primiți cu multă bucurie și căldură din partea părintelui paroh. Am fost cazați atât la casa parohială cât și la diverse familii de credincioși. Munca pe care noi trebuia să o prestăm consta în zugrăvirea bisericii și curățarea curții acesteia. Nu a fost foarte greu ceea ce aveam de făcut, mai ales datorită faptului că am făcut-o cu iubire, dând dovadă de multă seriozitate.

În fiecare seară, după încheierea programului de muncă, am avut oportunitatea de a vizita minunatele împrejurimi ale locului, iar duminică după Sfânta Liturghie am profitat de vremea frumoasă pentru o drumeție până la peștera Vadu Crișului. Bineînțeles că nu am putut lipsi nici ieșirile la câte un suc, partidele de

fotbal și multe alte momente ce aveau scopul de a întări legăturile dintre noi.

La finalul acestei săptămâni de lucru am avut parte de mulțumirile călduroase ale părintelui paroh și ale credincioșilor. Acestea au reprezentat cea mai mare răsplătă pentru noi. În decursul acestei săptămâni ne-am simțit utili atât pentru Biserică, în care poate într-un „mâine” nu foarte îndepărtat noi vom cei ce vom sluji, dar ne-am simțit utili și pentru credincioșii care ne priveau cu multă speranță. A fost un bun început pentru Biserica de mâine.

La final am dori să mulțumim părintelui rector Cristian Sabău care ne-a oferit posibilitatea de a trăi această minunată experiență colegială, formatorului Lucian Leș care a fost alături de noi în momentele de muncă, rugăciune, dar și de distracție. Nu în ultimul rând am dori să mulțumim și părintelui Vasile Țânțaș și bineînțeles și credincioșilor din Vadu Crișului care ne-au primit în mijlocul lor cu multă dragoste.

Mirel LAZIE
ANUL -III-

EXPERIENȚĂ ESTIVĂ

Într-o după-amiază a lunii iulie m-am întâlnit cu sora Rozalva care mi-a propus să particip ca voluntar la tabăra de vară pe care urma să o organizeze pentru copiii între 7 și 14 ani. Nici nu am stat să mă gândesc la răspuns, ci am spus instinctiv da. Îmi părea o experiență foarte interesantă și, de ce nu, folositoare pentru un viitor preot.

După ce m-am despărțit de sora Rozalva eram foarte entuziasmat de viitoarea experiență și îmi făceam o mulțime de planuri despre cum urma să-mi desfășor activitatea cu acești tineri. Cel mai mult mă preocupa ca interacțiunea să fie una interesantă, dar se întâmplă uneori ca socoteala de acasă să nu se potrivească cu cea din târg, din această cauză am avut mari surprize.

La această tabără au participat peste 70 de copii, iar primul pas pentru buna desfășurare a activităților a fost împărțirea pe echipe. Aceasta a creat între copii o concurență, fiecare echipă era unită deoarece vroia să câștige fiecare joc. Cred că este necesară împărțirea pe echipe deoarece astfel ei sunt ajutați să se cunoască mai bine și să fie solidari.

La început am crezut că va fi simplu să comunic cu copiii, dar practica mi-a dovedit contrariul. În prima zi ei erau entuziasmați., radiau de bucurie , iar eu eram plăcut surprins de această atitudine a lor. Pe fețele lor se citea disponibilitatea de a îmbina joaca cu rugăciunea. Se mai putea observa și inocența vârstei lor, dar și setea de iubire pe care această societate secularizată nu le-o mai poate oferi. În timpul pe care l-am petrecut alături de acești copii am conștientizat că ei nu au atâta experiență de viață, studii, dar au ceva pe care în măsură ce ne maturizăm îl pierdem foarte ușor. Acel „ceva” este inocența, acea simplitate ființială pe

care și Isus ne cere să o avem pentru a putea intra în Împărăția Cerurilor. Copiii reușesc să te „citească”, să simtă cea ce trăiești tu cu adevărat. Pe ei nu poți să-i minți pentru că tot timpul vor intui adevărul despre tine.

Am fost foarte plăcut surprins să descopăr acest lucru la copii și oarecum mi-am reamintit de perioada copilăriei. După ce am conștientizat acest lucru am reușit să interacționez foarte bine cu cei din echipa mea, eram dependent de ei , iar ei erau dependenți de mine, formam o adevărată echipă. Împreună cu ei trăiam fiecare moment, ne bucuram de fiecare dată când câștigam jocurile și ne consolam reciproc când pierdeam.

Între jocuri, îmi făcea mare plăcere să le vorbesc despre viețile Sfinților, iar ei erau curioși să afle care era secretul sfințeniei lor, cum au reușit ei să-I fie plăcuți lui Dumnezeu. Împreună cu ei am făcut scenete în care se implicau activ și aveau idei constructive. În fiecare seară ne adunam și cântam împreună, iar în ochii lor se putea citi bucuria ce o aveau stând în această minunată comunitate.

Din păcate a venit și ziua în care a trebuit să ne despărțim, dar cu promisiunea că ne vom revedea anul viitor. Pentru mine a fost o experiență care m-a făcut să descopăr foarte multe lucruri noi și care mi-a întărit părerea că o implicare activă a persoanelor mature în viața tinerilor este necesară pentru a răsturna această societate secularizată fără principii creștine.

Daniel IȘTOAN

ANUL -II-

PREZENTARE DE CARTE

În data de 1 octombrie 2008, cu începere de la orele 17, Aula Magna a Seminarului a găzduit o lansare de carte mai inedită. Este vorba despre lansarea celei de-a zecea cărți și a antologiei de autor a doamnei Ioana Precup.

Titlul foarte sugestiv sub care se prezintă noua operă a doamnei Precup este „*Drumul spre leagănul veșniciei*”. Această antologie reunește întreaga operă a scriitoarei, incluzând poezii, proză și dramaturgie de sorginte populară, și, luate împreună, acestea conferă o autentică viziune românească asupra plenității vieții. Pentru poeta Ioana Precup, poezia este o lacrimă izvorâtă din străfundurile sale, mai ales atunci când scrie despre cei dragi care deja au ajuns în leagănul veșniciei.

Majoritatea participanților au fost de vârsta a treia, iar acest moment a însemnat pentru ei o regresie

în adolescență și tinerețe pe acordurile romanțelor și ale muzicii folclorice care a colorat întreaga atmosferă. Doamna Precup a ținut în mod deosebit să mulțumească Tatălui Ceresc pentru toate darurile pe care le-a primit și Preasfințitului Virgil Bercea pentru binecuvântarea și sprijinul acordat la tipărirea acestui volum.



REDAȚIA

MULȚUMIRI

Părintele Demian Dorel a fost părinte spiritual în Seminar pentru mulți studenți, printre care mă aflu și eu. Dânsul asculta într-un mod intim frământările din inimile studenților și încerca cu un sfat, cu un zâmbet sau chiar prin ascultarea povezii noastre să vindece aceste probleme, chestiuni pe care inevitabil seminariștii le trăiesc atât pentru că sunt tineri, cât și pentru că tind spre înaltul ideal al preoției.

Părintele avea un mod aparte de a discuta cu noi, avea o fire blândă însă foarte precisă și hotărâtă în a diagnostica și a oferi medicamentul necesar pentru diversele probleme pe care le întâmpinam în parcursul nostru uman și spiritual. Ne-a cucerit prin prezența vioaie, prin vitalitatea care i se putea citi în ochi și în mișcările sprintene prin care acționa, tocmai pentru a stimula în studenți aprecierea față de tinerețea care poate fi trăită la orice vârstă.

Aceste rânduri sunt o mică ofrandă de mulțumire care i se aduce părintelui Dorel pentru timpul, gândurile,

trăirile și spiritualitatea împărtășită cu și în comunitatea seminarului; însă darul cel mai mare va fi acela de a-l pomeni în rugăciunile noastre și de a face aceasta tot timpul cu bucurie, cu acea bucurie pe care am deprins-o tocmai de pe zâmbetul cu care Sfinția



Sa ne întâmpina în momentele de cateheză din cadrul după-amiezii de spiritualitate și oricând se întâmpla ca Domnul să ne apropie pașii.

Părinte Dorel, cu sfântă mulțumire vă dorim succes în activitatea parohiei pe care o păstoriți și a asociației Kolping care are în continuare șansa de-a vă avea ca asistent spiritual!

BUN VENIT

Ipodiaconul Paul Oancea a venit în Seminarul Teologic de la Oradea în urmă cu un an, respectiv toamna lui 2007, pentru a fi formatorul studenților din anii terminali III respectiv IV.

De-a lungul misiunii sale între noi, s-a putut lesne observa cât de mult s-a apropiat de seminariști și cu câtă naturalețe transmitea bucuria trăirii vieții creștinești. Obișnuia să participe împreună cu studenții la diferitele manifestări exterioare ale comunității seminarului, precum jocul de fotbal, drumețiile sau ieșirile, însă de fiecare dată transmitea acea raportare interioară la legile creștine, pe care le are bine înrădăcinate în inimă și care nu lăsa ca prin diferite manifestări „lumești” să se estompeze apartinerea reală la Hristos.

După un an de misiune care îi oferea spațiu de desfășurare doar la nivelul de formare a studenților, el încetează a mai fi formator pentru a prelua atribuțiunea de profesor de limbă greacă în cadrul Facultății de Teologie Greco-Catolice din Oradea.

Ipodiaconul Pop Gheorghe venise să locuiască împreună cu noi, în Seminarul Teologic Greco-Catolic de la Oradea, încă de anul trecut când era student la master. Studenții l-au primit ca pe un frate mai mare,



însă diferențele de preocupare și de program personal nu facilitau o apropiere frățească autentică, iar întâlnirile erau scurte și simple.

Anul acesta ceva s-a schimbat, întrucât „fratele Ghiță” a fost onorat cu misiunea de a fi formatorul celor din anii I și II, în parcursul lor spre „poarta cea strâmtă”, care este Isus, astfel că relațiile lui cu studenții au continuat spontan crescând în intensitate, și tind spre o profunzime, care se va realiza în timp.

Este o fire blândă însă din deocamdată puținele, dar importante intervenții din cadrul întâlnirilor comunitare, s-a observat că știe să transmită cu hotărâre principii care trebuie luate în seamă de seminariști în parcursul lor de formare.

Îi mulțumim lui Dumnezeu că ni l-a trimis pentru a pași împreună cu „bobocii” (studenții anului I) și cei mai „inițiați” (din anul II) pe calea către preoție, cale ce face popas pe la diferitele trepte pe care el însuși le-a traversat, și Îl rugăm pe Dumnezeu ca să lucreze prin el în noi, pentru a dobândi rezultate după placul Inimii Lui.



Iulian BOGLUȚ
ANUL - II-

EXPERIENȚĂ PASTORALĂ

În vacanța de vară a acestui an am avut ocazia să plec într-o experiență pastorală timp de o lună, în Italia, după cum s-a înrădăcinat tradiția în seminar, ca studenții anului III să fie invitați în diferite parohii sau diferite centre speciale pentru cei cu dizabilități.

Alături de colegul meu Grad Ioan am fost invitați să activăm într-un centru care găzduiește persoane cu handicap atât fizic cât și psihic în localitatea Noventa di Piave, din provincia Veneția. Acesta se numea *Casa Rossa*. Aici am întâlnit un număr mare de persoane cu probleme, începând de la vârsta de cincisprezece ani și ajungând până la șaiszeci și cinci de ani. Un prim lucru frumos pe care l-am constatat a fost acela că statul italian se implică foarte mult în ajutorarea acestor persoane și a familiilor acestora prin oferirea gratuită a diferitelor servicii.

În fiecare săptămână, de luni până vineri, la ora 9 dimineața erau aduse treizeci și șase de persoane, majoritatea voluntari într-un autocar pentru a-și putea pune serviciile lor în slujba nevoilor acelorora cu handicap sever care locuiau în *Casa Rossa*. După sosirea lor în casă, ziua de activități începea cu meditarea unei pericope evanghelice din Sfânta Scriptură, iar aceasta era condusă de o călugăriță. După terminarea scurtei meditații, se formau grupe de câte șase sau opt persoane care erau supravegheate de către un operator voluntar. Menirea operatorului era să se asigure că munca și atmosfera grupului era propice dezvoltării relațiilor interpersonale la nivelul grupului și nu numai.

Persoanele care locuiau în *Casa Rossa* prestau diferite munci specifice celor cu dizabilități, ca de exemplu: împachetarea de tricouri, confecționarea de pahare pentru lumânări, desenarea diferitelor imagini cu tematică religioasă, împletirea de coșuri pentru Sfintele Sărbători de Paști și multe alte activități care au scopul să le dezvolte potențialul creativ.

Zilnic, persoanele voluntare, dar și angajații primeau o masă caldă la prânz. După terminarea acesteia se participa la diferite jocuri până în jurul orei 16, când marea parte a voluntarilor se reîntorceau la casele lor, însă unii rămâneau peste noapte în *Casa di Umberta*, care este situată în vecinătatea casei *Casa Rossa*.

Activitatea noastră, a seminariștilor în această casă era pregătirea mesei, iar uneori îi ajutam pe cei cu handicap ridicat dându-le de mâncare, dacă era nevoie, chiar cu lingura. Pe durata zilei, noi stăteam prin preajma lor fiind gata să-i ajutăm cu orice ar fi avut nevoie. Astfel dimineața îi ajutam să își aranjeze paturile, după fiecare masă îi ajutam să se spele pe dinți, iar seara le făceam duș, iar pe cei care aveau nevoie îi și bărbieream. Tot nouă ne revenea spălarea veselei și a tacâmurilor, dar și pregătirea lor pentru ziua următoare.



Cea ce ne-a surprins în această comunitate, a fost iubirea și căldura cu care am fost primiți atât din partea operatorilor cât și a persoanelor cu dizabilități.

În primul rând dorim să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a oferit această posibilitate de a fi alături de cei în suferință. Așa cum și El ne spune în Sfânta Scriptură că dacă i-am vizitat pe cei bolnavi, dacă le-am dat de mâncare celor flămânzi și i-am primit în casă pe cei străini, toate aceste lucruri i le-am făcut Lui.

În al doilea rând dorim să-i mulțumim doamnei Ana, directoarea acestui centru, tuturor operatorilor și nu în ultimul rând părintelui rector Cristian Sabău pentru că ne-a oferit această oportunitate de a trăi o experiență atât de folositoare în formarea noastră de viitori preoți.

Bogdan TIMOȘ

ANUL -IV-

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Mihaela POPOVICI, Iulian BOGLUȚ, Alin PAPIȚ

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.